

Arrest

nr. 144 303 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 december 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEPERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven gedateerd op 28 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 oktober 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 15 oktober 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.03.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 12.06.2009 in België verblijven, een duurzame lokale en sociale-maatschappelijke verankering in België zouden kunnen aantonen, een langdurig verblijf in België zouden beogen, zich hier zouden gevestigd hebben met al hun belangen en een vreedzaam bestaan in België zouden leiden, geïntegreerd zouden zijn, de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben wat gestaafd wordt aan de hand attesten van Inburgering Antwerpen, Nederlands leren en spreken wat gestaafd wordt aan de hand van attesten van de leerloopbaan, deelcertificaten en een attest van een opleiding Nederlands voor technische beroepen van de VDAB op naam van mijnheer [A.], werkbereid zijn, wat gestaafd wordt aan de hand van de arbeidskaart C, en het curriculum Vitae van de heer [A.], zicht op werk hebben wat gestaafd wordt aan de hand van een arbeidsovereenkomst dienstencheques tussen mevrouw [A.] en de firma [F.] BVBA, niet op kosten van de Belgische staat zouden geleefd hebben, zeer geliefd zouden zijn door hun omgeving, een huurovereenkomst van d.d. 04.03.2011 voorleggen, een vrienden- en kennissenkring zouden hebben uitgebouwd en dat hun kinderen hier school lopen, het Nederlands zouden spreken en hier ook hun vrienden en sociale contacten zouden hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en schoolrapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 12.06.2009, die afgesloten werd op 25.11.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het

grondgebied te verlaten, hun aangetekend via de post betekend op 01.06.2011, en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en vier en een halve maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij gezien hun lang verblijf in België geen banden meer hebben in hun land van herkomst en zich onmogelijk zouden kunnen regulariseren met de administraties moeilijkheden gelet op hun lange afwezigheid. Betrokkenen waren echter steeds op de hoogte van het feit dat hun verblijfsituatie precair was en zij bij een negatieve beslissing België moesten verlaten. Het is de persoonlijke keuze van betrokkenen geweest om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 01.06.2011, illegaal in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met hun land van herkomst. Dit element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.

Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënten op een gedoogde manier in België hebben verbleven en dat betrokkenen derhalve hun regularisatieaanvraag in België mogen aanvragen. Betrokkenen hebben echter op 01.06.2011 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten betekend gekregen waarin hun geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevonden. Betrokkene dienden vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven

Wat betreft de aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S., 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet.

Zij vatten het middel als volgt samen in de synthesememorie:

"Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat verzoekers aanvraag duidelijk vermeldde dat zij de toepassing vroegen van de instructie dd. 19 juli 2009.

Dat evenwel de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Dat het algemeen geweten is dat gedaagde dossiers waarbij toepassing werd gevraagd van de instructie dd. 19.07.2009 ontvankelijk verklaart.

Dat zoals gedaagde zelf te kennen geeft, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd doch de vernietiging was reeds gekend voor zij overging tot het ontvankelijk verklaren van aanvragen.

Dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk werd verklaard desondanks het feit dat verzoekers de instructie hadden aangevoerd.

Dat verzoekers verwijzen naar arrest 53240 van 16 december 2010 als volgt weergegeven:

In zijn middel voert verzoeker onder meer een schending aan van het gelijkheidsbeginsel nu de verwerende partij een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die voor 16 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

Uit de motivering van de voorliggende bestreden beslissing blijkt dat verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen vreemdelingen die voor 16 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan. Dit onderscheid baseert de verwerende partij op de instructie van 19 juli 2009. Zo motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing: "Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag (...) moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 18.12.2009, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. De advocaat van betrokkene meent dat de termijn van indiening geen rol kan spelen aangezien de instructies vernietigd werd en door de Raad van State. Het is echter zo dat de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist de criteria te blijven toepassen en zodoende blijven ook de ontvankelijkheidsvoorwaarden en de indieningstermijnen gehandhaafd. "

Zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen samen met verzoeker vast te stellen dat de voormelde instructie door de Raad van State werd vernietigd omdat ze geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet was voldaan, wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria wordt voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. De verwerende partij miskent aldus het vernietigingsarrest van de Raad van State.

De verwerende partij kan zich in deze niet verschuilen achter haar ruime discretionaire bevoegdheid. Het is correct dat de verwerende partij ook bij de ontvankelijkheidsfase over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, doch deze ruime discretionaire bevoegdheid heeft betrekking op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij kan haar ruime appreciatiebevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. In casu geeft ze zelf aan dat voor al wie binnen de in de instructie vooropgestelde termijn een aanvraag heeft ingediend, de regularisatieaanvraag meteen ontvankelijk wordt verklaard. Zulks is volledig in strijd met het vernietigingsarrest van de Raad van State. Anders is het voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Evenwel betreft de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag en geenszins de gegrondheid van de aanvraag. Voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid voor het bepalen van de voorwaarden voor het toekennen van een verblijf. Voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn er geen wettelijke criteria voorzien en aldus kan de verwerende partij de criteria welke vooropgesteld waren in de instructie hernemen als ware het nieuwe criteria voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. In casu heeft de bestreden beslissing betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet op de gegrondheid van de aanvraag. Aangezien het onderscheid dat door de verwerende partij wordt gemaakt

geenszins redelijk te verantwoorden is, kan verzoeker in zijn betoog worden gevolgd. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar ze stelt dat verzoeker een belang ontbeert bij zijn kritiek. Verzoeker heeft wel degelijk belang nu zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard (en niet onvankelijk zoals de verwerende partij verkeerd voorhoudt in haar nota met opmerkingen), terwijl de verwerende partij zoals zij zelf aangeeft andere aanvragen onvankelijk verklaard heeft louter en alleen omdat ze werden ingediend binnen de in de instructie vooropgestelde termijn. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Dat verzoekers niet inzien waarom zijn aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard in het licht van bovenstaand arrest.

Dat de bestreden beslissing derhalve het gelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van de bestreden beslissing faalt daar het feit dat zij de instructie heeft aangevoerd ter staving van hun aanvraag voldoende is om te besluiten tot ontvankelijkheid van de aanvraag.

Verzoekers hebben de eer te antwoorden op de nota van verwerende partij dat deze het arrest hierboven geciteerd niet begrepen heeft.

Nogmaals citeren verzoekers het einde van het arrest 53.240 dd. 16.12.2010:

In casu heeft de bestreden beslissing betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet op de gegrondheid van de aanvraag. Aangezien het onderscheid dat door de verwerende partij wordt gemaakt geenszins redelijk te verantwoorden is kan verzoeker in zijn betoog worden gevolgd. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Verwerende partij die stelt dat verzoeker op basis van deze rechtspraak niet kan voorhouden dat de ontvankelijkheid van zijn aanvraag diende te worden beoordeeld te worden aan de hand van de criteria van de genoemde instructie, vergist zich.

Het geciteerde arrest stelt dit evenwel wel.

Dat de bestreden beslissing dient te worden nietig verklaard."

3.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd waar zij betogen dat geen motivering zou zijn opgenomen betreffende het gegeven dat zij zich in hun verblijfsaanvraag beriepen op de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Zo stelde verweerder immers op duidelijke wijze dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State, waardoor de hierin vervatte criteria niet meer van toepassing zijn. Er kan niet worden ingezien waarom verweerder hieromtrent in een bijkomende of ruimere motivering diende te voorzien.

De voorziene motivering is pertinent en draagkracht en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet konden indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekers geven aan niet akkoord te kunnen gaan met het gestelde in de bestreden beslissing dat de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 niet langer van toepassing zouden zijn. Zij geven aan dat

het algemeen geweten zou zijn dat het volstaat om de vernietigde instructie aan te voeren opdat de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

De instructie waarop verzoekers doelen, werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769. De Raad benadrukt dat de nietigverklaring van de instructie inhoudt dat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verweerder kon er bijgevolg geen toepassing meer van maken. Door aan te geven dat ondanks deze nietigverklaring er een praktijk bestond waarbij de criteria die waren opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 verder werden toegepast, tonen verzoekers niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen. De Raad wijst er ook op dat de instructie werd vernietigd omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Indien verweerder zich thans voor de behandeling van verzoekers hun verblijfsaanvraag in het kader van de ontvankelijkheidsfase nog steeds zou baseren op de instructie, zou hij – in strijd met de wet – nog steeds toelaten dat bepaalde vreemdelingen worden vrijgesteld van de wettelijke voorwaarde van het aantonen van buitengewone omstandigheden. Het betoog van verzoekers kan dan ook niet worden aangenomen.

Aldus dringt zich in wezen ook de vaststelling op dat verzoekers' kritiek is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire situaties”* waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker een belang heeft bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij stelde evenwel vast dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers de motivering waarbij werd vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, niet betwisten.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet betreft, wijst de Raad erop dat verzoekers met hun uiteenzetting voorbijgaan aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk werd verklaard zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond was voldaan, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Verzoekers kunnen in dit verband ook niet langer dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van 16 december 2010 met nr. 53 240, nu dit arrest werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 217.599 van 31 januari 2012. In dit arrest van de Raad van State werd in een gelijkaardige situatie als deze die thans voorligt geoordeeld dat door het toepassen van het gelijkheidsbeginsel op een overtollig motief en het geen rekening houden met de beoordeling van de als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen, het gelijkheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Een schending van de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet of van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

3.2.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS